

Mihaela Ioana

*O emoție,
o poveste.*

Povești pentru mari și mici

Gormit.....	5
Jobenul fermecat	9
John, cățelul și vrăjitoarea.....	13
Miral, făuritorul de povești.....	15
Mustangul și fetița.....	20
Vera și Duhul muntelui.....	23
Vilnia și prietenii ei	25
Vidria, regina cobră.....	27
Vulcanul Imbro și pasărea Nove.....	29
Vântul de miazăzi	32
Vanessa și sunetul muzicii.....	35
Struțul Kandu, prietenii lui și oaza din deșert.....	38
Steluța aurie	40
Sclipici	43
Ryvona și Thyros	45
Nihoshi - luptătorul de sumo	47
Melida, turnul de apă și bufnița.....	49
Liria și trandafirii.....	52
Evia și Soarele.....	54
Mașina lui Andrei.....	56
Alin și sensul vieții.....	57
Geanina, Luna și Soarele	59
Erdian, Livona și cele două lumi.....	61
Cele două săbii, Givada și Lekona	64
Lardi și nestemata.....	67
Lente - broșcuța țestoasă și prietenul ei Niba	70
Syntia și Ogdu.....	72
Lupul cel tânăr și ochelarii roșii	77
Căsuța copilariei.....	81
Ursul Muzu și puiul de căprioară.....	84
Curtea bunicii	87
Emilia, Sorin și răsăritul	89
După 30 de ani	91
Kara	93
Cuvântul editorului.....	95

Gormit

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar mai povesti, un copac falnic, foarte bogat în ramuri și frunziș. Pentru zona în care viețuia copacul, acesta devenise o atracție pentru toate vietățile. Gormit, căci așa îl chema pe arătosul nostru copac, pe lângă faptul că era frumos, mai era și extrem de ospitalier și avea cuvinte bune și frumoase pentru oricine îl vizita sau avea nevoie de umbra lui, de frunzișul lui, sau chiar de un sfat. Îl știau păsărelele de toate felurile care îl iubeau pe Gormit și îi căutau compania și vorbele frumoase, de dimineață până seara. Îi dădeau bună dimineața cu glasurile lor gureșe și vesele, îi cântau cu plăcere toate trilurile din repertoriul lor și noaptea adormeau fericite în frunzișul primitiv al lui Gormit. Îl știau vereritele ce căutau loc de provizii și adăpost pentru ele și puișorii lor. Îl știau insectele ce găseau și ele tot felul de provizii și bunătăți în scoarța lui Gormit.

Trecură multe zăpezi și ploii, multe veri însorite și primăveri înflorite peste Gormit și musafirii lui dar, într-o zi, s-au ivit pe neașteptate în acele locuri niște spiriduși. Ei erau gălăgioși, puși pe șotii și cam răutăcioși cu oricine. Neștiind de Gormit, ce fel de copac era, începură să vorbească în fel și chip despre el, că era cam într-o parte, ca ramurile erau mai multe sau mai puține decât la un alt copac întâlnit în drumurile lor, că era plin de scorburi și găunos și stricat pe dinăuntru, că erau prea multe vietăți în el și pe ramurile lui.

Au tot continuat cu aprecierile lor deloc plăcute la adresa copacului și într-un final obosiră și se așezară cu toții, care cum au putut, mai aproape de Gormit, să se odihnească.

Se lăsă noaptea peste copac și peste omuleți. Dintr-o dată, Gormit simți niște furnicături la unele dintre rădăcinile sale. El fiind un copac foarte mare și falnic, rădăcinile lui se întindeau pe sub pământ mult împrejurul lui, iar el simțea de departe ceva sau pe cineva. Simțind el acele furnicături, trezi ușor o bufniță ce odihnea plăcut în ramurile lui și o rugă să zboare fără zgomot într-o anumită direcție și să afle ce se întâmpla acolo. Bufnița făcu întocmai ce o rugase copacul. Când se întoarse, era așa de agitată, ca nu reușea să spună ce se întâmplase. Când își mai reveni, îi spuse lui Gormit ce aflase: niște oameni căutau niște spiriduși care le promiseseră acestora, în schimbul adăpostirii și hranei pentru o lună întregă, că îi duc într-un loc unde era o comoară îngropată. În ultima seară de găzduire, spiridușii s-au dus la culcare și a doua zi dimineată dispăruseră fără urmă și fără să se țină de promisiune. Gormit mai că nu râse la așa ceva! Se abținu, căci era noapte și ar fi trezit pe toată lumea, dar altfel era o poveste pe cinste! Noaptea trecu fără alt incident.

Dimineata spiridușii se treziră și începu din nou gălăgia și critica la adresa copacului. Bufnița apucase deja să spună celorlalte vietăți de povestea spiridușilor și toate păsărelele și toți locatarii copacului zumzăiau de atâta vorbărie. La un moment dat, spiridușii s-au întrecut în răutăți și chiar începură să lovească în Gormit pe unde apucau. La așa grosolanie, păsările și toți prietenii copacului au sărit care mai de care să oprească acele obrăznicături. Spiridușii nu înțelegeau ce se întâmplă, de ce erau ciocăniți de păsări,

mușcați de veverițe, înțepați de albine. Se treziseră asaltați de vietăți apărute de nicăieri. Când batalia era în toi, mi se scutură o dată Gormit de se cutremură locul, se înalță mai bine cu toată coroana, își dresе glasul de bariton și vorbi răspicat:

- Ajunge cu atâta luptă!”

Toți se opriră ca prin minune, spiridușii mirați că un copac vorbește și vietățile mirate că Gormit nu le lasă să-l apere! Îl întrebară în cor pe Gormit de ce nu le lasă să-i facă dreptate, că spiridușii erau răi și trebuiau opriți și izgoniți, că Gormit le oferise adăpost peste noapte și nu i-a trădat la oamenii care-i căutau. Gormit, din înaltul lui, vorbi astfel:

- Fiecare vietate și ființă trebuie prețuită la fel și nicidecum judecată. Nu există o lume frumoasă dacă ne judecăm între noi sau arătăm înspre unul sau înspre altul, că e bun sau rău. Fiecare e diferit și eu cred că spiridușii au avut motivul lor pentru care nu și-au ținut promisiunea.”

- Poate că așa este, au zis din nou păsările în cor, dar de ce au dat în tine și te-au lovit? Ce motiv sau scuză au pentru așa ceva?”

- Întrebați spiridușii dacă pe ei vreodată i-a mângâiat cineva, întrebați-i câte cuvinte blânde au auzit vreodată, întrebați-i dacă au simțit vreodată iubirea sau știu ce este aceea, continuă Gormit să le ia apărarea spiridușilor.

La auzul acestor cuvinte, spiridușii, care se dumiriseră puțin de ce se întâmpla acolo, începură să plângă și să se minuneze de ei, că până atunci nu știuseră ce sunt alea lacrimi și nici nu mai simțiseră așa foc în inima lor vreodată. Au întrebat, smeriți de data asta, ce se întâmplă cu ei și cum de un copac, un simplu copac, e în stare de așa ceva. Gormit le-a spus tuturor că ei toți sunt parte a vieții și a

bucuriei și că rostul lor, al tuturor, este să se bucure de viață, să primească și să dăruiască iubire. Fiecare după cum poate. După multe ore de vorbit, de întrebări și răspunsuri, după ce toți se calmară și se îmblânziră, spiridușii își cerură iertare pentru purtarea lor. Mulțumiră pentru găzduire și pentru lecția primită. La câteva zile după aceea își luară rămas bun și în loc de lovituri îl îmbrățișară pe Gormit de multe ori.

Trecură multe zile de la întâmplarea cu spiridușii, fără alte pățanii. Într-o noapte, Gormit simți din nou furnicături și o rugă pe prietena bufniță să zboare din nou să afle vești. Bufnița se întoarse și de data asta trezi tot copacul la viață cu veștile ei: dăduse peste aceiași oameni care povesteau cum se treziseră cu spiridușii înapoi la ei, cum omuleții își ceruseră iertare pentru că nu-și ținuseră promisiunea și cum aceștia îi duseseră pe oameni în locul cu comoara unde au dezgropat o întregă ulcică plină cu galbeni. Oamenii erau bucuroși, îi iertară pe spiriduși, iar acum se ajutau între ei la diverse treburi și se simțeau tare bine împreună. Tot poporul din copac și Gormit se bucurară la veștile acelea și toate vietățile fură de acord că Gormit reușise cu vorba bună unde nu reușise nimeni altcineva.

Jobenul fermecat

A fost odată ca niciodată o pălărie. Dar ea nu era o pălărie obișnuită, avea multe talente și puteai să spui că era fermecată. Dacă o persoană supărată își punea acea pălărie pe cap, de îndată începeau să zboare roiuri, roiuri de gândăci și insecte diferite din pălărie, iar persoana supărată se transforma și se înveselea pe loc. Dacă alt om era furios și își punea pălăria, se calma imediat și redevenea calm și senin! Ce poveste! Chiar putem să credem așa ceva? Și cu toate astea, această pălărie fermecată, un joben frumos, căci așa arăta, chiar exista și își făcea veacul într-un magazinăș dintr-un orașel obișnuit.

Toată lumea din orașel știa de puterile magice ale pălăriei și de câte ori aveau o problemă, dădeau fuga la magazin și cereau respectuoși să-și pună pălăria pe cap. Tânăra care ținea magazinul nu știa de unde și cum ajunsese pălăria la ea, dar era foarte încântată de joben și de minunile pe care le făcea acesta. Erau de acum câțiva ani de când se cunoșteau și făceau o echipă atât de bună împreună. Jobenul își făcea treaba și schimba dispoziția oamenilor și rezolva chiar și probleme de sănătate, iar tânăra primea oamenii, îi întreba ce probleme aveau, îi încuraja și le povestea tot felul de minunății, cele mai multe înfăptuite de jobenul fermecat. Orașelul acela era printre cele mai vestite din toată regiunea, mai ales prin faptul că oamenii nu se mai îmbolnăveau și erau mai tot timpul veseli și plini de compasiune unii cu

ceilalți. Și ei toți credeau și știau că acest lucru se datora în mare parte jobenului fermecat.

Am uitat să vă spun că acest joben își schimba și culoarea de la un om la altul, era când verde, când arămiu, când albastru, când roșu. Mai făcea să apară și să zboare din el diverse vietăți, gânganii și insecte. Cel mai mult îi plăceau buburuzele! Când jobenul era plin de bubureze roșii sau galbene atunci știa tot orașul, era cea mai mare veselie și nici nu trebuia să-ți pui pălăria pe cap că se simțea în aer bucuria și veselia, era o feerie de buburuze roșii și galbene peste tot!

Despre orașelul vesel auzise și un om care conducea un oraș mai mare din regiune. Era un om hrăpăreț, bicusnic și foarte egoist. Prima dată când auzise de joben și de orașelul vesel nu crezuse nici o iotă, dar vremea trecea și oamenii din orașul lui începuseră să cârcotească și să-și dorească și ei mai multă bucurie și veselie. În orașul condus de el era multă posomorâre și supărare, căci așa credea el că trebuie să fie lumea și impunea asta tuturor. Omul hrăpăreț s-a gândit că dacă ar dispărea jobenul fermecat, lumea nu ar mai avea de ce sa comenteze și el nu ar mai avea probleme. A pus la cale un plan cu niște consilieri de-ai lui, un plan prin care să fure și să distrugă jobenul. Zis și făcut. Câțiva oameni din orașul trist, căci așa îi spunem ca să-l deosebim de celălalt orașel, au plecat în miez de noapte să rezolve treaba. Ajungând ei în orașelul vesel, au găsit magazinul unde era jobenul și fără nici un fel de scrupul au luat pălăria, au legat tânăra de un scaun ca să nu poată da de știre și s-au făcut nevăzuți. Ajunși înapoi în orașul trist, răpitorii jobenului i-au dat primarului egoist prada răvniată. Primarul s-a gândit să-l distrugă, să nu fie atâta veselie și bucurie printre oameni. Dar înainte de asta, s-a gândit să testeze dacă într-adevar jobenul era

fermecat așa cum i se dusesese vorba. Și pentru că avea de multă vreme o durere de spate care îl supăra foarte tare, își puse jobenul pe cap, dorind să se facă bine. Nici nu-și puse bine pălăria pe cap că durerile dispărură ca prin farmec. Mirat, dar în același timp și foarte mulțumit că nu mai avea dureri, primarul puse jobenul deoparte cu gândul să-l distrugă. Trecură câteva clipe și își aduse aminte că și soția lui avea niște dureri de cap foarte mari ce o țineau în casă cu zilele. Se gândi să o facă bine și pe ea și apoi să distrugă pălăria. Soția primarului își puse și ea jobenul și parcă prin minune migrenele dispărură și femeia simți o mare bucurie după atâta suferință! Se sfătuiră împreună să rezolve mai întâi toate problemele de sănătate ale tuturor membrilor familiei lor, părinți, frați, surori, copii și abia după aceea să distrugă jobenul. Asta și făcură, rând pe rând toți membrii familiei purtară jobenul fermecat și toți se vindecau pe dată. În tot acest timp, nimeni nu băgase de seamă că buburuzele roșii și galbene apăreau de nicăieri pe unde era jobenul, dansând și plutind vesele și fericite. Când toți membrii familiei primarului terminară de purtat jobenul, acesta împreună cu soția lui luă pălăria sa o distrugă. Ca să nu facă acest lucru acasă, plecară spre primărie. Pe drum, pe străzi, începuseră să se adune mulți oameni care mergeau și ei tot spre primărie. Se întrebau între ei de ce se duceau acolo, dar nimeni nu știa răspunsul. Primarul și soția lui nu mai puteau înainta prin mulțimea de oameni. Jobenul era într-o cutie de pălării legată cu o fundă. De atâta aglomerație, primarul se împiedică și scăpă cutia, iar aceasta se desfăcu. Unul din oamenii din apropiere luă jobenul de jos și îl puse pe cap și dintr-o dată simți o mare căldură și bucurie în suflet. Dădu mai departe pălăria și aceasta ajunse